

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2013 r. — Sharif University of Technology przeciwko Radzie

(Sprawa T-181/13)

(2013/C 156/87)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sharif University of Technology (Teheran, Iran) (przedstawiciel: M. Happold, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności załącznika do decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r.⁽¹⁾, załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.⁽²⁾, załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r.⁽³⁾ oraz załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.⁽⁴⁾ w zakresie, w jakim dotyczą strony skarżącej; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja Rady 2012/829/WPZiB i rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1264/2012 zostały przyjęte z naruszeniem przysługującego stronie skarżącej prawa do obrony i jej prawa do skutecznej ochrony sądowej. Rada naruszyła swój obowiązek podania uzasadnienia, gdyż uzasadnienie podane przez Radę jest niewystarczające do tego, by strona skarżąca zrozumiała podstawę objęcia jej środkami ograniczającymi. Rada naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony ze względu na nieudostępnienie stronie skarżącej akt Rady, które jej dotyczą, oraz ze względu na to, że to uchybienie skutkowało niemożnością przedstawienia przez stronę skarżącą jej opinii dotyczącej dowodów przytoczonych w celu uzasadnienia nałożonych na nią środków. Niepodanie przez Radę uzasadnienia jej decyzji oraz nieudostępnienie przez Radę stronie skarżącej akt naruszyło również przysługujące stronie skarżącej prawo do skutecznej ochrony sądowej.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczącej przyjęcia środków ograniczających wobec strony skarżącej. Strona skarżąca zaprzecza twierdzeniom podniesionym przeciwko niej i wzywa Radę do udowodnienia w ścisły sposób podnoszonych okoliczności.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że nałożone na stronę skarżącą środki ograniczające naruszają jej prawo własności i są nieproporcjonalne. Wskazanie strony skarżącej nie miało miejsca z zachowaniem warunków przewidzianych

przez prawo. Ponadto Rada całkowicie pominęła uwzględnienie okoliczności, że strona skarżąca nie jest przedsiębiorstwem handlowym, ale instytutem szkolnictwa wyższego, oraz wynikających z tego skutków wskazania nie tylko dla niej, ale także dla jej studentów, kadry oraz współpracowników.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2013 r. — Continental Wind Partners przeciwko OHIM — Continental Reifen Deutschland (CONTINENTAL WIND PARTNERS)

(Sprawa T-185/13)

(2013/C 156/88)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Continental Wind Partners LLC (Wilmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat O. Bischof)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Continental Reifen Deutschland GmbH (Hanover, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2013 r. w sprawie R 2204/2011-2;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „CONTINENTAL WIND PARTNERS” dla towarów i usług z klas 7, 9, 11, 35, 36, 37, 39 i 40 — zgłoszenie nr 8445561

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Continental Reifen Deutschland GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „Continental”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-186/13)

(2013/C 156/89)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, B. Koopman i J. Langer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została wniesiona na decyzję Komisji C(2013) 87 z dnia 23 stycznia 2013 r. w przedmiocie pomocy państwa SA.24123 (2012/C) (ex. 2011/NN) przyznanej przez Niderlandy — Zarzucana sprzedaż nieruchomości poniżej ceny rynkowej przez gminę Leidschendam-Voorburg.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE

Brak jest pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Rząd niderlandzki jest zdania, że w niniejszej sprawie nie można mówić o korzyści, a w każdym razie nie o korzyści, której

podmiot gospodarczy nie uzyskałby w zwykłej sytuacji. Komisja przyjęła na podstawie nieprawidłowych przesłanek wniosek, że gmina miała inne możliwości budowy projektu Damplein. Utrzymanie istniejących porozumień nie doprowadziłoby dożądanego efektu, a także ponowne wynegocjowanie umowy nie stanowiłoby rozwiązania. Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny kwestii, czy zaistniał wpływ na handel pomiędzy państwami członkowskimi. Zakres projektu Leidschendam Centrum i tym bardziej podrzędnego projektu Damplein jest tak dalece ograniczony, że o wpływie na handel pomiędzy państwami członkowskimi nie może być mowy. Decyzja narusza zatem art. 107 TFUE.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny stanu faktycznego i na tej podstawie uznała obniżenie ceny nieruchomości za niezgodne z rynkiem wewnętrznym. Obniżenie ceny nieruchomości spełnia wszelkie wymogi i mając na uwadze w szczególności wcześniejsze jej decyzje Komisja nie wykazała w sposób wystarczający, dlaczego obniżenie ceny nieruchomości miałyby być niewłaściwe. Ponadto Komisja nieprawidłowo zastosowała nieudolność rynku jako kryterium zastosowania art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Komisja błędnie zastosowała zatem art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

3) Zarzut trzeci dotyczący nieodpowiedniego określenia wysokości pomocy w związku z wieloma błędami co do prawa

Przy określaniu wysokości pomocy Komisja dopuściła się trzech poważnych błędów. Po pierwsze Komisja nie uwzględniła, że obniżenie ceny nieruchomości i umorzenie należności było finansowane jedynie w 50 % ze środków publicznych. Po drugie, przy obliczaniu obniżenia ceny nieruchomości Komisja nie uwzględniła wcześniejszych obniżek cen z lat 2006 i 2008. Po trzecie przy obliczaniu należności Komisja przyjęła obszar projektu Leidschendam Centrum, a nie podrzędnego projektu Damplein. Nie zostały również uwzględnione odsetki uiszczone w latach 2004 — 2010. Przy obliczaniu wysokości pomocy Komisja przyjęła zatem nieprawidłowy stan faktyczny, w związku z czym kwota pomocy 6 922 121 EUR jest błędna.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnych zasad i art. 41 Karty praw podstawowych. W związku z nieproporcjonalnie długim czasem trwania postępowania związanym z wydaniem decyzji Komisja nie była uprawniona do zwrotu.

Od chwili, w której Komisji znany był cały stan faktyczny nieproporcjonalnie długo zwlekała ona z wydaniem decyzji. W tych konkretnych okolicznościach Komisja powinna była odstąpić od żądania zwrotu. Komisja naruszyła zatem zasady staranności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.